

Je to už mnoho let co jsem navštěvoval základku na Křídláku. Musím říci navštěvoval, protože mě chození do školy bavilo. Na Křídlovické jsem strávil 9 let a z toho 4 v matematické třídě. Na gymnáziu (Jaroška) jsme rád vzpomínal na to jak mě základka dobře připravila co se vědomostí týče. Na matematiku, fyziku, informatiku a dějepis jsem byl vybaven mnohem lépe než většina mých vrstevníků. Když jsem pokročil na vysokou školu začal jsem konečně doceňovat nestandardní přístup k výuce a přístup našich učitelů. Na Křídláku mi ukázali, že dělat něco jinak neznamena dělat to špatně. Zároveň jsem měl možnost zjistit, že dělat něco jinak neznamena dělat to dobře. Ukázali mi, že za své vzdělání a za své schopnosti si nesu odpovědnost sám. Tento poznatek jsem ocenil až na vysoké škole a hlavně po ní. Na co rád vzpomínám jsou matematická soustředění, školní výlety, chvíle kdy jsem mohl pomáhat v informatice a samozřejmě na naše učitele. Paní učitelku Keršnerovou, která se mě marně snažila naučit němčinu a ruštinu, ale nikdy se mnou neztratila trpělivost; pana učitele Vallu a jeho nezapomenutelné (i obsahem :-)) hodiny dějepisu, který mi předal mnoho moudra a nemálo morálních ponaučení, ale nejvíce asi vzpomínám na naši milovanou třídní paní učitelku Trnkovou. Nikdy s námi neztratila nervy, byla ochotná se nám věnovat jako třídě i individuálně, vytáhla nás na nejkrásnější školní výlety a soustředění co jsem zatím zažil, podporovala nás, co jsme se nechtěli spokojit jen s tím co nás škola měla naučit a navíc byla vždy spravedlivá, hodná a vstřícná. Křídlovickou jsem vždy považoval za své intelektuální rodiště a nepředpokládám, že se to někdy změní.

Luboš Jílek (abs. 2003)